

[Socialministeren.]

skel mellem Landene. Yderpunkterne indtages af Danmark og Tyskland. I Danmark er Arbejdsgivernes Bidrag ca. $\frac{1}{6}$ af det offentlige Tilskud, i Tyskland er Arbejdsgivernes Bidrag 3,2 Gange saa store som det offentlige Tilskud. I England er Bidragene lige store; i Norge og Sverige ligger Arbejdsgivernes Bidrag mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$ af det offentlige Tilskud.

Baade i Forhold til Arbejdernes Bidrag og i Forhold til det offentlige Tilskud staaar altsaa Danmark med det laveste Arbejdsgiverbidrag. Med Hensyn til det absolutte Beløb for Arbejdsgivernes Bidrag pr. Indbygger staaar Danmark næstlavest, kun Norge er lavere. (Uro.)

Endnu skal jeg, hvis man vil høre efter, minde om min tidligere Paavisning af, at man i den øvrige Verden næsten ikke kender (Vedvarende Uro.) Ja, det kan jo ikke nytte, jeg holder Foredrag for dem, der ikke er til Stede, jeg maa jo nærmest holde det for dem, der er her, men jeg indrømmer, at det er ubehagelige Tal at sluge (*Elmquist*: Vi hører jo pønt efter alle sammen!). Storartet! Jeg lagde ikke Mærke til, at det ærede Medlem var kommet paa en gal Plads.

Endnu skal jeg minde om min tidligere Paavisning af, at man netop i den øvrige Verden næsten ikke kender Fattighjælpsvirkninger af den Strenghed som herhjemme, og pege paa følgende karakteristiske Fakta, som vil vise ærede Medlemmer, at selv om vi ikke ved Socialreformens Vedtagelse vil naa nær saa højt op som visse store os næststaaende europæiske Lande — Norge og Sverige er stadig stærkt paa Vej opad —, vil vi til Gengæld for vore Penge have faaet en mere moderne systematiseret og langt bedre specialiseret Ordning end andre Steder.

Det gælder her ikke mindre end paa andre Omraader, at Tidens Løsen netop er Rationalisering, Specificering og Simplificering. Det viser sig nemlig, at indenfor Tysklands offentlige Udgifter er det Fattigunderstøttelsen, der spiller den afgørende Rolle, men den har altsaa blot ikke vore strenge Virkninger. Medens de 39 Mill. Kr.s Fattigunderstøttelse i Danmark udgør ca. 22,5 pCt., er Procenten for Tysklands Vedkommende ca. 85. Ja, selv om vi for Danmarks Vedkommende tager samtlige 80 Mill. Kr. til Forsørgelse, Børnelovgivning, Fattighjælp overhovedet og Hjælpekasser og stiller dem i Forhold til de 165 Mill. Kr., vi giver ud, bliver Procenten her 47 mod 80 i Tyskland.

Ogsaa England, Norge og Sverige staaar højere med Hensyn til egentlig Fattighjælp,

højere, men ikke strengere, nemlig henholdsvis med 52, 63 og 68 pCt. Men da Grænserne for, hvad der kaldes Fattighjælp i de forskellige Lande, ikke er ens, kan man ikke tillægge disse Tal mere end rent symptomatisk Betydning. Naar Tyskland kommer op paa saa stor en Procent for Fattighjælp, hænger det sammen med, at Socialforsikringen i Tyskland fortrinsvis finansieres ved Bidrag alene fra de forsikringspligtige og ikke fra det offentlige.

Lad mig saa endelig som yderligere Argument i hele den paapegede Udvikling tilbagevise Oppositionspressens og Talernes ikke af ond Villie, men alene af manglende Indsigt dikerede fremtrædende Forargelse over den voldsomme Udgiftsførelse, der har fundet Sted i Forhold til Udgifterne fra før Krigen, den Stigning, der rundt omkring i Pressen udgives for et særligt uhyggeligt Tegn paa Forholdene herhjemme, takket være den saakaldte ansvarsløse og demoraliserende socialdemokratiske Agitation til Fordel for de saakaldte Nydere — en forloren Frase, som jeg for øvrigt troede var afgaaet ved Døden alle Vegne undtagen i Bladet „Skatteborgeren“, indtil jeg nu ser Kommunalmanden og Redaktøren Stein puste et sparsomt Liv i den paa ny.

Nej, fælles for alle de betragtede Lande er netop, at de sociale Udgifter har vist en stærk Stigning. Intetsteds er de steget mindre end 3 Gange det, de var før Krigen.

Tager man offentlige og private Udgifter under øet uden Arbejdsløshedsudgifterne, synes Stigningen at være svagest for Englands Vedkommende, hvor Udgifterne kun er 3-doblet, men det skyldes antagelig, at England tidligere er kommet ind paa en Sociallovgivning og derfor allerede før Krigen havde udbygget denne forholdsvis stærkere. Størst er Stigningen i Sverige — det Sverige, som vi altid ser fremhævet som det rene Mønsterland i Retning af Nærighed paa Sociallovgivningens Omraade, vel at mærke i „Skatteborgeren“ —, i Sverige, hvis Udgiftstal er over 5 Gange Tallet for 1913, for det offentlige Udgifter alene endog 5 à 6 Gange.

De danske Udgifter er 5 Gange saa store; i Tyskland er de vokset 3 à 4 Gange, men da Fattighjælpen her ikke er medtaget, siger det sidste Tal jo ikke saa meget. I Tyskland er alene de offentlige Bidrag til Socialforsikringen uden Arbejdsløshedsforsikring steget 8—9 Gange, og hvis jeg medtager Arbejdsløshedsudgifterne, er Tysklands sociale Udgifter 16-doblet. Overhovedet har de tyske Udgifter været stærkt stigende i de senere Aar, hvilket selvfølgelig